

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

0119

0119

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.:

0818 r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 19. 11. 2016

podpis:

MVCRP018LOHU

V Praze 19. 11. 2016

Č. j.: MV-142597-5/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala ar. 1, Nepolokivci - Ukrajina, státní občanka Ukrajiny, trvale bytem, (dále též „žadatelka“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 13. 7. 2016, č. j.:VS-9482/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a násl. zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad z a m í t á.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 7 žadatelka podala dne 7. 10. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 21. 10. 2014. Dle spisové dokumentace má žadatelka, státní občanka Ukrajiny, povolen na území České republiky trvalý pobyt s platností od 30. 10. 2007, na území České republiky žije již od roku 2002, kdy se do České republiky přestěhovala za svojí matkou. Žadatelka je svobodná a bezdětná.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenované o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byla žadatelka vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byla žadatelka zároveň informována o tom, že dne 7. 10. 2014 bylo zahájeno správní řízení o její žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byla rovněž poučena o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra dne 23. 4. 2016 ve stanovené lhůtě.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 30. 10. 2007, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelka rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržovala a realizovala pouze krátkodobé cesty do zahraničí.

Trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky žadatelka prokázala výpisy z evidence Rejstříku trestů ze dne 3. 3. 2015 a 8. 7. 2016, které si Ministerstvo vnitra v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo.

Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky pak žadatelka neprokazuje, neboť doložila, že studovala alespoň tři roky na střední škole, na které byl vyučovacím jazykem jazyk český, tzn. po dobu stanovenou v citovaných ustanoveních, jež požadují absolvování studia na takovéto škole alespoň po dobu 3 školních let.

Ministerstvo vnitra však konstatovalo, že žadatelka nespĺňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Z doloženého vyúčtování pojistného na zdravotní pojištění za sledované období vyplývá, že žadatelka řádně a včas neodváděla pojistné na veřejné zdravotní pojištění s tím, že maximální dluh na pojistném dosáhl ke dni 8. 1. 2014 částky 21 350,- Kč. Žadatelka tak neplnila povinnost hradit příslušné zdravotní pojišťovně pojistné dle § 12 písm. c) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve stanovených lhůtách. Se zřetelem ke skutečnosti, že v případě žadatelky vznikaly nedoplatky na pojistném dlouhodobě, a nešlo tudíž pouze o jednorázovou záležitost, jakož i s přihlédnutím k tomu, že systém veřejného zdravotního pojištění je založen na principu solidarity, přičemž nezbytným předpokladem pro zajištění jeho financování je průběžné přispívání pojištěnců, Ministerstvo vnitra splnění uvedené podmínky žadatelce neprominulo.

Žadatelka dále nespĺňuje ani podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť podle získaných podkladů neprokázala výši a zdroje svých příjmů, ani to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň. Prominutí splnění této podmínky přitom zákon o státním občanství České republiky neumožňuje.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky pak žadatelka splňuje, když prokázala, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovala systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

Dle závěru Ministerstva vnitra žadatelka neprokázala, že by byla ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky do společnosti v České republice integrována z hlediska rodinného, když nemá vytvořeny žádné rodinné vazby na státní občany České republiky, a za dostatečnou nelze považovat ani její integraci sociální a pracovní.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatelka ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo rovněž z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky. Zároveň byla předmětná žádost zamítnuta pro nesplnění podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 14 odst. 6 a 7 zákona o státním občanství České republiky, jakož i neprokázání plné integrace žadatelky do české společnosti ve smyslu § 13 odst. 1 tohoto zákona.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 7. 2016, které bylo žadatelce doručeno dne 19. 7. 2016, podala žadatelka dne 26. 7. 2016 včasný blanketní rozklad s tím, že odůvodnění rozkladu doplní do 15. 8. 2016. Vzhledem k tomu, že v uvedené lhůtě Ministerstvo vnitra odůvodnění rozkladu neobdrželo, byla žadatelka přípisem ze dne 21. 9. 2016 vyzvána k doplnění podání, a to ve lhůtě do 5 dnů od doručení této výzvy. Poté žadatelka zaslala dne 30. 9. 2016 dodatečné odůvodnění rozkladu, které bylo Ministerstvu vnitra doručeno dne 4. 10. 2016.

V rozkladu žadatelka uvádí, že ve srovnání s negativními zjištěními k její osobě, obsaženými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, u ní stále dochází ke změnám, které zlepšují její situaci, a které nebyly v době tohoto řízení konstatovány. Žadatelka má zaměstnání, u kterého očekává od příštího roku pracovní smlouvu a získání finančních prostředků, jež jí umožní zvýšení životní úrovně. Podotýká, že v současné době studuje na střední škole a vyslovuje předpoklad, že toto studium úspěšně ukončí. Rovněž zdůrazňuje, že i finanční situace její matky je mnohem lepší a společně mají dostatek finančních prostředků k uspokojování základních životních potřeb.

Dále žadatelka uvádí, že uhradila nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění (24 242,- Kč), v současné době nemá žádné nedoplatky a podmínky pojistného řádně plní.

Pokud jde o příslušnou integraci žadatelky s občany České republiky, žadatelka konstatuje, že má mezi českými občany celou řadu známých, hovoří s nimi plynně česky a má s nimi přátelské vztahy.

Žadatelka namítá, že svým jednáním a chováním splňuje podmínky § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky, není si vědoma nesplnění

podmínky podle § 13 odst. 2 tohoto zákona a je přesvědčena, že splňuje podmínky ustanovení § 14 tohoto zákona, jak, dle jejího vyjádření, také správní orgán konstatuje ve svém rozhodnutí. Poznává též, že je schopna předložit písemnosti dokladující jí výše uváděné skutečnosti.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla též skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatelka ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelky byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Dalším důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti pak bylo zjištění, dle něhož žadatelka neprokázala splnění podmínek pro udělení českého státního občanství stanovených v § 14 odst. 6 a 7 zákona o státním občanství České republiky a rovněž její integrace do společnosti v České republice není dosud zcela naplněna.

Z odůvodnění rozkladu je zřejmé, že žadatelka v podaném rozkladu zpochybňuje stanoviska bezpečnostních služeb, dle nichž vyšlo najevo, že žadatelka ohrožuje bezpečnost státu, když namítá, že si není vědoma nesplnění podmínky podle § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky.

S ohledem na výhradu uplatněnou žadatelkou v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Předně je třeba poukázat na fakt, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba

k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadatelů z důvodů bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky, což ostatně ani sama žadatelka nezpochybňuje.

Seznámení žadatelky se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

Na nemožnost seznámit se se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatelka, která dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měla možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovaností a územní celistvostí, demokratických základů, životů,

zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatelka z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistila alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí její žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovou základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladmo lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 /*Kodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 /*Ustawa o obywatelstwie polskim*/).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Fakt, že jsou bezpečnostní důvody obecně vnímány též jako jeden z legitimních důvodů omezování základních lidských práv, je zjevný nejen z českého ústavního pořádku, ale i z mezinárodních dokumentů, jimiž je Česká republika vázána, jakož i z judikatury vrcholných českých i mezinárodních soudů. Tím spíše pak jsou taková omezení akceptovatelná v případě, že nejde o základní lidské právo, ba dokonce nejde vůbec o veřejné subjektivní právo (neboť veřejné subjektivní právo na udělení státního občanství na žádost v České republice neexistuje).

V obecné poloze nadto pokládá ministr vnitra zároveň za vhodné v předmětné věci zdůraznit princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již i dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud a Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvláště pečlivě.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu

ze dne 11.10. 2016, sp. zn. Pl ÚS 5/16, jímž zamítl návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož „konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální, a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se v odůvodnění alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostními zájmy státu na straně druhé považuje Ústavní soud, ve světle shora uvedeného, za ústavně konformní.“ (bod 61 odůvodnění).

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, č.j.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí si nicméně ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od příslušné bezpečnostní služby, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u žadatelky trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany žadatelky již není dáno. Není zde tedy nadále překážka v udělení státního občanství České republiky žadatelce ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Za tohoto stavu věci se ministr vnitra dále zabýval posouzením závěru správního orgánu prvního stupně, dle něhož žadatelka nesplnila zákonnou podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 14 odst. 6 a 7 zákona o státním občanství České republiky, a otázky, zda je žadatelka do společnosti České republiky dostatečně integrována.

Dle názoru ministra vnitra nelze než ve shodě se závěry správního orgánu stupně konstatovat, že žadatelka nesplnila podmínku podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky. Jak je zřejmé z listinných podkladů založených do správního spisu (srov. Vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období 11. 2. 2009 do 24. 9. 2014), žadatelka v rozhodném období posledních tří let předcházejících podání žádosti pravidelně neplatila pojistné na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas, za což jí bylo opakovaně vyměřováno i penále. Vykázané nedoplatky přitom nebyly v zanedbatelné výši, ale jednalo se o vysoké nedoplatky, jak vyplývá z výše zmíněného vyúčtování.

Ačkoliv ustanovení § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky umožňuje splnění předmětné podmínky žadateli prominout, pokud žadatel odstraní škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění, ministr vnitra, stejně jako správní orgán prvního stupně, neshledal v daném případě k takovému postupu důvod. Kromě skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí, tedy zejména nikoli pouze ojedinělého porušení právních předpisů na úseku zdravotního pojištění, přičemž nešlo toliko o nedoplatky v bagatelní výši, a zohlednění principu solidarity v systému veřejného zdravotního pojištění, je dle názoru ministra vnitra též třeba vzít v úvahu, že současný stav bezdlužnosti není dostatečnou zárukou toho, že žadatelka bude nadále své povinnosti na úseku zdravotního pojištění plnit řádně a včas, aby již ke vzniku nedoplatek nedocházelo. S ohledem na její dosavadní, dlouhodobě nespolehlivý přístup k plnění povinností vyplývajících z právních předpisů upravujících zdravotní pojištění, má ministr vnitra za to, že je nezbytné žadatelce poskytnout větší časový prostor k tomu, aby prokázala, že je schopna tyto povinnosti řádně plnit.

Ministr se rovněž plně ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, dle něhož žadatelka nespĺňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť, jak vyplývá ze správního spisu, neprokázala výši a zdroje svých příjmů a to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň. Jak je v odůvodnění napadeného rozhodnutí v této souvislosti rozebráno, příjmy žadatelky v rozhodném období byly velmi nízké, přičemž příjmy za období říjen až listopad 2011 nedoložila. V roce 2012 byl její příjem zcela zanedbatelný a nemohl postačovat ani k pokrytí jejich nezbytných životních nákladů (za rok 2012 žadatelka vykázala příjem ve výši 26 930,- Kč, přičemž výdaje související s příjmy činily 14 958,- Kč a zisk před zdaněním činil 11 972,- Kč). V roce 2013 pak žadatelka neměla vůbec žádné příjmy. V roce 2014 vykázala žadatelka příjmy ve výši 97 200,- Kč, výdaje ve výši 58 300,- Kč a zisk tak dosáhl pouze výše 38 880,- Kč. Dle písemného prohlášení žadatelky jí v posledních třech letech před podáním žádosti poskytovala převážnou část finančních prostředků k uspokojování základních životních potřeb její matka. Dle doložených příjmů matky žadatelky, a to pouze za období od června do srpna 2014, činil průměrný výdělek matky 7 518,- Kč. Podle předložené pracovní smlouvy uzavřené mezi matkou žadatelky a obchodní společností s.r.o., o pracovním poměru na dobu určitou od 5. 8. 2013 do 31. 12. 2013, která byla dodatky prodlužována, odpovídal příjem matky pouze minimální mzdě, která činila 8 500,- Kč, a později byla navýšena na částku 9 200,- Kč. Takový příjem mohl tudíž stěží pokrýt základní životní náklady matky žadatelky, nikoliv zároveň i žadatelky. Vzhledem k uvedeným skutečnostem nelze dle názoru ministra vnitra konstatovat přiměřenost příjmů žadatelky ve vazbě na zajištění jejich

nezbytných základních životních potřeb ani jejich plnou transparentnost v České republice. Prominutí splnění podmínky uvedené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky tento zákon neumožňuje.

Pokud jde o námitky žadatelky uplatněné v kontextu s nesplněním podmínky podle § 14 odst. 6 a 7 zákona o státním občanství České republiky, žadatelka se nijak neohrazuje proti „negativním“ skutkovým zjištěním uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žadatelka v rozkladu pouze proklamuje, že do budoucna očekává ve své situaci pozitivní změny, a to novou pracovní smlouvu, získání finančních prostředků potřebných ke zvýšení životní úrovně s tím, že se zlepšila i finanční situace její matky, a společně mají dostatek finančních prostředků k uspokojování svých potřeb, aniž by svá tvrzení doložila. I kdyby však příslušné doklady předložila, jsou z hlediska posouzení splnění této podmínky tvrzené skutečnosti zcela irelevantní, neboť předmětem posuzování je v daném případě období posledních tří let před podáním žádosti o udělení českého státního občanství.

Nesplnění, resp. neprominutí splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky a nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 tohoto zákona dle názoru ministra vnitra dostatečně odůvodňuje neudělení státního občanství České republiky žadatelce. Vzhledem k tomuto závěru nepovažuje ministr vnitra za potřebné se dále zabývat námitkami žadatelky ohledně její integrace do společnosti v České republice.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

